

מסורת הש"ס

א) ויחזקו... ב) ויחזקו... ג) ויחזקו... ד) ויחזקו... ה) ויחזקו... ו) ויחזקו... ז) ויחזקו... ח) ויחזקו... ט) ויחזקו... י) ויחזקו...

ואנן יבני ליה כהנים. דקסמיניה עורא כדאמר' בינמות דף סו: וכוין דליין נותנין מתקנין אין יכולין לומר וגם נתמיו ללי כלל מלוחק' ס: פהילס. ונתת ללי זה מעשר ראשון לגר זה מעשר עני בשעריך זה מעשר שני דכתיב לא מוכל לאכול בשעריך (דברים יז: אף הוא. יוחנן כהן גדול: טבל

הנשרפין סנהדרין פג). ולפי' לה. ונשאלתם לוקחין מעט הארץ והם לא הפרישו אלא תרומה עודת טבל למעשרות ואלתם נעשים מיתה: מפריש סרומס מעשר ונותנס לבסן. מפריש כל המעשרות ממנה להוליא מידי טבל ואחר כך מפריש מתוך מעשר ראשון ותרומת מעשר מה שעל הלוי להפריש ונותנו להם ממש דלית ציה עון מיתה אחרת עלייה שלל לעכבו אלא ולמכור להם כשם שהוא מעכב אלא מעשר ראשון ומעשר עני ואומר המוליא מחבירו עליו הראיה גזירה דלמא כי משהי ליה גזיה אכל ליה אכל מעשר ראשון ומעשר עני מותרים לזרים ואין בהן אלא גול כהן הלכך המוליא מחבירו עליו הראיה. אלמא אפרושי נמי לא הוה מפרשי ואל אמרת לפי שאין נותנין אותו מתקנין הא אפרושי מפרשי ליה: ספתי סקון. לעולם העברת הולאות מעשר משום שאינם נותנין אותו לזרים הוא והא דתניא לפי ששלה כי לאו אביטל את הירודי קאי אלא אגור על הדמאי קאי ותרמי תקנתא טקן ניטל וידוי על שאין נותנין אותו מתקנין וגור על הדמאי על לוקח מעט הארץ לפי ששלה כי: מפרשיין. כשהיו רועין להפילו לארץ לשומטו: שיפול דס צניעו. ואינו רואה ואינו מתחזק כל כך על גבלי. ונוקפין לשון ונקף סבבי היער (ישעיה י: סוכנין. להפילו לארץ. ונוקפין לשון מנקה ומטה כדאמר'

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מת.

אין אדם מנקה אפי' אלכטו (תוין י: דס ניקוף מלכה כדס עולה (סס): עכטוס. להכניס לואר כהמה לתוכו: כדאמרין. שמיקן שיהו כל הלוקחין מפרשיין ולא היה אדם רצין לישאל לחבירו חבד שלקח מעט הארץ הפרשת דמאי: מתני' בשיר לא ישנו יין. ונגמ' מפרש מנא לן דמשנבטלה סנהדרין

הוא: נביאים סראשונים. כגמרא (ע"כ) מפרש: נוסף לויס. מפרש נגמ' (סס): אנשי אמנה. כזמנים כהקב"ה וסומכין עליו לעשות טוב ואלן דואנין לחסדין: גב' אמר רב יוסף. הכי קאמר רב הוה בית המסובך גארוס עיר הוה שלא יהא נוח לימרכ: מפרטעט.

לשון ערה כמו ערו ערו (הכלס קול): כסיפא מפחיל. מאסיקופת הבית ופתחו מתחיל: ושאיס. לשון בית השואה מאין יושב ומתוך כך שעריס מרקדים שס ומנגחין וכותחין את שעריו: ומרי דנגדי. מושכי ספיטו כנצל שני שאינו אלא לזרס מלאכתס: ודכקרי. שוממין כשעה שחורשין ואינו אלא לכון את השורס לתלמיסס שהולכין לקול השיר דערב עליהס: דגדרא. אינו אלא לשמוק: כטל זמרא. גור על דורו שלל זמרו צניחס וצניח מסתלות: ולא איכטי ולא היו זרזיס לקנותס ככך: וזול כס. ולא הקפיד לתמות נידס: כאש כנטורס. לפי שהעונכ מטה אונו לשמוע את המומר לענות אחריו ומלאו האלשים נומיס לנס לקול הנשים וקול כאשה ערוה) כדכתיב השמעניו את קולך (שיר ג) ומנעיר את יצרו כאש כנעורת אכל זמרי גברי וענין נשי קלת פרילות יש דקול כאשה ערוה אכל אינו ממנעיר יצרו כל כך שאין המומרים מטיס אונס לקול העוניס: לנעולו האי מקמי האי. אס אין שומעין לנו לנטל את שניהס נקדיס לנטל את זה שהוא כאש כנעורת: לכה למא. אמת (שמות י) מתרגס לחותא: הרחיבה

אותו לפני עבודת כוכבים אמר להם עד מתי אתם מאכילין נבילות למזבח נבילות הא שחוט להו אלא טריפות שמא ניקב קרום של מוח עמד והתקין להם טבעות בקרקע: עד ימיו היה פמיש מכה בירושלים: בחולו של מועד: כל ימיו לא היה אדם צריך לשאול על הדמאי: כדאמרן: מתני' משנבטלה סנהדרין בטל השיר מבית המשתאות שנאמר בשיר לא ישנו יין וגו' משמתו נביאים הראשונים כמלו אורים ותומים משחרב בהמ"ק כמל השמיר ונופת צופים ופסקו אנשי אמנה מישראל שנאמר הושיעה ה' כי גמר חסיד וגו' רשב"ג אומר העיד ר' יהושע מיום שחרב בהמ"ק אין יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכה וניטל טעם הפירות ר' יוסי אומר אף ניטל שומן הפירות ר' שמעון בן אלעזר אומר הטהרה נטלה את (הטעם ואת) הריח המעשרות נטלו את שומן הדגן (והכמרים אומרים הונות והכשפים כילו את הכל: גב' וממאי דמשנבטלה סנהדרי כתיב אמר רב הונא בריה דרב יהושע דאמר קרא זקנים משער שבתו בחורים מנגינתם אמר רב אודנא דשמעא זמרא ערקא אמר רבא זמרא בביתא חורבא כסיפא שנאמר קול ישורד כחלון חרב כסף כי ארוה ערה מאי כי ארוה ערה אמר ר' יצחק (ס) בית (המסוכך בארויס עיר הוא אלא אפי' בית (המסוכך בארויס מתרועע אמר רב אשי שמע מינה כי מתחיל חורבא כסיפא מתחיל שונאמר חרב כסף ואיבעית אימא מהכא ושאידי יוכת שער אמר מר בר רב אשי לדידי חיו ליה ומנגח כי תורא אמר רב הונא זמרא דנגדי ודכקרי שרי דגדראי אסיר רב הונא כטיל זמרא קם מאה אוויו כווא ומאה סאה חימי כווא ולא איבעי אתא רב חסדא זליל ביה איבעאי אווא כווא ולא משתכח אמר רב יוסף זמרי גברי ועני נשי פריצותא זמרי נשי ועני גברי כאש כנעורת למאי נפקא מינה לבטולי האי מקמי הא אמר ר' יוחנן כל השותה בארבעה מיני זמור ונבל חמש פורעניות לעולם שנאמר יהי משכמי בבקר שכר ירדפו מאחורי בנשך יין דליקם והיה כגור ונבל תוף וחליל ויין משתיהם ואת פועל ה' לא יבטור מה כתיב אחריו (לכן גלה עמי מבלי דעת שגורמין גלות לעולם וכבודו מתי רעב שמביאין רעב לעולם והמונו צחה צמא שגורמין לתורה שתשתכח מלומדיה וישח אדם וישפל איש שגורמין שפלות לשונאו של הקב"ה ואין איש אלא הקדוש ב"ה שנאמר ה' איש מלחמה ועיני גבורים תשפלנה שגורמין שפלות של ישראל ומה כתיב אחריו לכן הרחיבה

עין משפט ור מצה

מב א מיי פיה סיה מהל מעשר הלכה ד: ג ב מיי פיה סיה סלכות מעשר שני הלכה ו י: נא ג מיי פיה סיה סלכות מעשר הלכה א סמט עקף קלת: גב ד מיי פיה סיה סלכות נ (טור י"ד סוף סי' ע"א):

תורה אור השלם

- 1. עיריח לקח תישן ארצו הקריח אל חזקו לקצו: תוליס סר כו תורה לא ינס ולא יישן שומר ישראל: תוליס ככא ד יסר שכר לשניה: ישיעיהו כו ט הושיעה יי כי נמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם תוליס יב כ וקדים מעשר שקבתו כדורים מנתיקתו: אכיה ה י ורבעו בחוקה עקריס כל חיותו גוי גם קאת גם קפד כפתוריה וליעו קול ישורד כחלון ורב כסף כי ארזה ערה: צפניה ב די 7. נשאר כעיר שקפה ושאיה יבת ישעיהו כו י: ישיעיהו כו יב 8. הוי משיבטו בבקר שקר ירדפו מאחורי בנשך יין דליקתם: ישיעיהו ה יא 9. לכן גלה עמי מבלי דעת וכבודו מתי רעב והמונו צחה צמא: ישיעיהו ה טו 11. ה' איש מלחמה יין שקמה כו ג